

РЕШЕНИЕ

№ 15780

гр. София, 09.05.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 14 състав, в
публично заседание на 28.04.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Пламен Горелски

при участието на секретаря Александра Вълкова и при участието на
прокурора Яни Костов, като разгледа дело номер **1496** по описа за **2025** година
докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. чл. 145 - 178 АПК, вр. чл. 85 от Закона за убежището
и бежанците.

С жалба от 12.02.2025 г. Х. М. – гражданин на А. е оспорил РЕШЕНИЕ № 800/22.01.2025 г. на
председателя на Държавна агенция за бежанците при МС, с което на чужденеца е отказано
предоставяне на международна закрила.

В съдебно заседание жалбоподателят, след лично получена призовка не се явява и не е
представяван. Жалбата съдържа твърдения за материална и процесуална незаконосъобразност на
оспорваното решение.

Ответникът, посредством юрисконсулт оспорва жалбата, с аргументи за законосъобразност на
решението. Представя справка от Дирекция „Международна дейност“, при ДАБ, относно А., с
входящ номер от 07.03.2025 г.

Прокурорът от Софийска градска прокуратура дава заключение за основателност на жалбата,
предвид факта, че в А. управляват талибаните.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С. - ГРАД, след като обсъди писмените доказателства, съдържащи
се в делото, приема за установено от фактическа страна следното.

Установява се от представените от ответника писмени доказателства, но не се споменава в
решението, че: Х. М., след като е подал на 23.08.2024 г. пред РПЦ-С. молба за предоставяне на
международна закрила, на 28.08.2024 г. напуснал общежитието на ДАБ; пристигнал във
Федерална република Германия и останал там около месец, след което в върнат обратно в
България, предвид вече подадената тук молба за закрила. По време на проведеното интервю
чужденецът е заявил, че: напуснал А. „преди около 4 години“ през П. и от там в И., където живял

и работил като бояджия около година и осем месеца; от И. нелегално преминал в Турция и останал там около година и три месеца, в [населено място]; нелегално влязъл на територията на Р. България, като се отправил към границата с Р. С., с намерение да стигне до Ф.; роден е в [населено място], Провинция М. Уардак; религиозната му принадлежност е мюсюлманин - сунит; не е женен и няма деца; работил около година и половина в Полицията, след което напуснал, защото баща му, работещ в Министерство на далекосъобщенията бил предупреден от талибаните синът му да не работи в Полицията; бащата го принудил да напусне А., въпреки че не желаел; баща му починал преди пет години; желае да работи в РБ, за да помага на семейството си - две сестри и брат, които има намерение да покани при себе си.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С. – ГРАД приема, че подадената на 07.02.2025 г. жалба от пряко засегнатото лице, против връченото му на 29.01.2025 г. решение е процесуално допустима, но по същество е неоснователна.

За да отхвърли молбата за закрила, ответникът е възпроизвел изложената от чужденеца бежанска история, анализирал е същата и е обосновал изводи за липса на предпоставки за предоставяне, както на статут на бежанец, така и на хуманитарен статут (противно на твърдението от жалбата), поради това, че чужденецът: не твърди да е бил обект на репресии и на заплахи; спрямо него не е осъществявано преследване, предвид разпоредбите на ал.ал. 2-5 ЗУБ. От една страна е приел, че в хода на производството не са установени факти, които да обуславят необходимост от предоставяне на закрила, както и че общата обстановка в А. сама по себе си не дава основание да се приеме конкретно, по отношение на жалбоподателя страх от преследване, а от друга, че изтъкнатите от молителя причини са икономически, извън предмета на ЗУБ.

Съдът приема, че Решение № 800/22.01.2025 г. е постановено от компетентен административен орган, след законосъобразно проведено административно производство по общия ред, в резултат на правилно прилагане на относимите материалноправни разпоредби на ЗУБ. Не са налице твърдените от оспорващия пороци на същото. Решението е постановено на основание чл. 75, ал. 1, т.т. 2, 4 ЗУБ, като са съобразени и изискванията, въведени с разпоредбите на ал. 2, ал. 3.

В представената от ответника актуална справка за А., от 07.03.2025 г. се споменава, че: талибаните, които управляват страната считат себе си за единствено легитимни, което се оспорва от „опозиционните сили, състоящи се от различни съпротивителни групи, които не си сътрудничат стабилно помежду си“; пащунският етнос (към който се определя жалбоподателят) обикновено се свързва с талибаните; малцинствата, като сикхи, хиндиусти и шиити „все повече се чувстват несигурни, което ги кара да емигрират“; в отговор на обявената от талибаните война на терористичната организация IS-Khorasan са започнали атаки срещу талибански лидери“; понастоящем талибанското правителство контролира цялата територия“. Данните от справката не дават основание за разколебаване на направения от ответника извод за липса на безогледно насилие.

Според чл. 8, ал. 1 ЗУБ статут на бежанец в Република България се предоставя на чужденец, който основателно се страхува от преследване поради своята раса, религия, националност, принадлежност към определена социална група или поради политическо мнение и/или убеждение, намира се извън държавата си по произход и поради тези причини не може или не желае да се ползва от закрилата на тази държава или да се завърне в нея. Макар нормите на ал. 2 и на ал. 3 от чл. 8 да дават възможност за по – широко тълкуване на понятието „преследване“, по смисъла на ал. 5, то (преследването) следва да бъде на основата на раса, религия, националност, принадлежност към определена социална група или поради политическо мнение и/или убеждение. Наличието на такива обстоятелства не се твърди в представената от чужденеца версия за причините да напусне страната си. Липсват каквито и да било доказателства, въз основа на

които да бъде направено обосновано предположение за това, че в А. жалбоподателят Х. М. е бил подложен на преследване или е бил обект на описаното в справката негативно отношение, в качеството му на сунит, какъвто сам твърди да е. В този смисъл, не са налице основания за предоставяне статут на бежанец.

Предоставянето на хуманитарен статут от друга страна е предпоставено (чл. 9, ал. 1 ЗУБ) от наличие на принуда върху чужденеца да напусне или да остане извън държавата си по произход, тъй като в тази държава е изложен на реална опасност от тежки посегателства, като: смъртно наказание или екзекуция; изтезание или нечовешко или унизително отнасяне, или наказание; тежки и лични заплахи срещу живота или личността му като гражданско лице поради насилие в случай на вътрешен или международен въоръжен конфликт. Алинея втора на чл. 9 уточнява, че тежките посегателства могат да възникнат от действия или бездействия на държавен орган или организация, на която държавата не може или не желае ефективно да противодейства. Текстът на чл. 9, ал. 1 ЗУБ е идентичен с този на чл. 15 от Директива 2004/83/ЕО, „относно минималните стандарти за признаването и правното положение на гражданите на трети страни или лицата без гражданство като бежанци или като лица, които по други причини се нуждаят от международна закрила, както и относно съдържанието на предоставената закрила”. Чл. 15 (букви „а”, „б”, „в”) определя, кои посегателства следва да се считат за тежки. Чл. 4, §§ 1 и 2 от Директивата пък определят начините за оценяване на фактите и обстоятелствата, изложени в молбите за международна закрила. Дадена е възможност на Държавата да прецени, че задължение на молителя е да обоснове своята молба, а компетентният орган следва да оцени, в сътрудничество с молителя, елементите, свързани с молбата му: информацията на молителя и всички документи, с които разполага за своята възраст, минало, включително и на свързаните с него роднини, за своята самоличност, за своето или своите гражданство/а, за страната или страните, както и за мястото или местата на предишно пребиваване, предходните му молби за убежище, за маршрут на пътуване, документи за самоличност и за пътуване, както и причините за молбата за международна закрила. Начинът на оценяване на фактите и на предоставените доказателства е регламентиран в § 3 на чл. 4. Съдът приема, че ответникът е положил усилия да оцени фактите и обстоятелствата. Той обосновано е приел, че твърденията на молителя не са подкрепени с доказателства. В този случай, според § 5, когато определени аспекти от молбата за закрила не са подкрепени от документи и други доказателства, може да не бъде изисквано потвърждаване (може да бъде прието, че бежанската история е достоверна), но само ако са изпълнени едновременно следните пет условия: а) молителят реално е положил усилия да обоснове своята молба; б) всички относими елементи, с които молителят разполага, са били представени и е било дадено задоволително обяснение за липсата на останалите доказателствени елементи; в) декларациите на молителя са преценени за свързани и достоверни и те не противоречат на известните и относими към неговия случай общи и конкретни информации; г) молителят е представил молбата си за международна закрила във възможно най-ранния момент, освен ако молителят може да посочи определени причини за това, че не го е направил; д) общата достоверност на твърденията на молителя е могла да бъде установена. След като ответникът обаче е приел, че тези твърдения не са достоверни, и при условие, че общата достоверност на твърденията не може да бъде установена, основанията по б.б. „в” и „д” не са налице. По тази причина, фактите и обстоятелствата не може да бъдат тълкувани в полза на търсещия закрила. Мотивирани и съответстващи на материалноправните норми на ЗУБ са изводите, че причините, изтъкнати от търсещия закрила са неоснователни, с оглед предоставяне на статут на бежанец и на хуманитарен такъв. Така, относно Х. М. не може да бъде прието, че: съществува реална опасност от тежки посегателства, като: 1. смъртно наказание или екзекуция; 2. изтезание или нечовешко

или унизително отнасяне, или наказание; 3. тежки и лични заплахи срещу живота или личността му като гражданско лице поради насилие в случай на вътрешен или международен въоръжен конфликт, по смисъла на чл. 9, ал. 1 ЗУБ и по смисъла на чл. 15 от Директива 2011/95/ЕС на ЕП и на Съвета, от 13.12.2011 г., „относно стандарти за определянето на граждани на трети държави или лица без гражданство като лица, на които е предоставена международна закрила, за единния статут на бежанците или на лицата, които отговарят на условията за субсидиарна закрила, както и за съдържанието на предоставената закрила“. Ответникът е изложил мотиви в горния смисъл и така е изпълнил задължението си да обсъди всички релевантни за конкретния случай обективни данни, както и твърденията на търсещия закрила. В настоящия случай не е установено, по отношение на молителя да е съществувала реална опасност, която да е била повод за напускането на А.. Преценката за необходимостта от предоставянето на субсидиарна защита се обуславя и от това, доколко молителят е успял да докаже, че е специфично засегнат, поради присъщи на личното му положение елементи. Ответникът правилно е приел, предвид изложената по време на интервюто бежанска история, че чужденецът не се позовава на причини от хуманитарен характер. Водим от горното и на основание чл. 172 АПК, чл. 85, ал. 4 ЗУБ Административен Съд С. – град, 14^{-ти} състав,

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ оспорването по жалбата от Х. М. – гражданин на А., против РЕШЕНИЕ № 800/22.01.2025 г. на председателя на Държавна агенция за бежанците при МС, с което на чужденеца е отказано предоставяне на международна закрила.

Съдебното решение подлежи на касационно обжалване пред ВАС, в 14-дневен срок от съобщаването.

СЪДИЯ: